

om, at vi kunde naae, var, at vi forbandt os til ikke at forhøje de bestaaende Toldsatser, og at vi altsaa slap for Medsættelser, mod at vi forpligtede os til ikke at forhøje de bestaaende Satser, og det tror jeg, at Flertallet selv vil indrømme efter den Argumentation, det har brugt, og den Betydning, det har tillagt, om vi i Forveien havde faaet en ny Toldtarif med høiere Told paa Vin. Men jeg maa tilstaa, at det ikke undrer mig, om den spanske Regjering ikke vilde acceptere dette som en Indrømmelse. Den gif naturligen ud fra de bestaaende Toldsatser, og naar saa Regjeringen vilde sige: Ja, men vi have jo i saa Tilfælde en Mulighed for at kunne forhøje disse, det er jo en væsentlig Indrømmelse, vi gjøre, naar vi forpligte os til ikke at forhøje dem, saa tror jeg, at den spanske Regjering vilde kunne svare: Vi behjære os ikke om denne Indrømmelse, thi efter at S i 13 Aar have forhandlet om en Toldreform, og de 2 Thing stadig ere komne fjernere fra hinanden, nære vi ingen egentlig Bestyrmring for, at S inden den Tid, til hvilken Traktaten løber, nemlig til 1ste Juli 1887, skulde være naaede til en Toldreform. Den Risiko vilde vi løbe; vi ønske ikke nogen Garanti i saa Henseende og vilde ikke betragte det som nogen Indrømmelse. Det vilde have været fuldstændig naturligt, om Spanien havde sagt det til os. Jeg forudsætter, at det, jeg før nævnte, var det Høieste, man kunde naae, og jeg tror ikke, at der var nogen Rimelighed for, at man kunde faae Mere, idet jeg betragter det som temmelig givet efter Forholdets hele Natur og Betydning, at Spanien vilde have nogen Medsættelse paa de bestaaende Satser for Vin og Sydfrugter. Men jeg spørger saa tillige, om man virkelig tror, at det vilde have nogen væsentlig Betydning, om vi vare naaede til at skruе Vintolden 1 eller 1½ Dre op? Ja, naturligvis vilde det altid være Noget at tage med, det skal jeg villig indrømme, men det Hele, der vilde være Tale om, var mellem 50,000 og 75,000 Kr., og jeg kan ikke se, at det kunde være af saa afgjørende Betydning, at man, hvis vi havde opnaaet det, kunde have sagt, at Sagen saa vilde være godt ført, og at Resultatet saa i alle Henseender vilde være acceptabelt, medens vi, naar vi ikke havde opnaaet det, maatte finde os i, at Traktaten ikke blev til Noget. Nu lagde den ærede Ordfører saa megen Vægt paa, at vi ikke havde opnaaet nogen særlig Indrømmelse fra Spaniens Side, vi havde kun opnaaet de samme Medsættelser, som alle Andre havde opnaaet, medens vi samtidigt maatte gjøre Spanien selvstændige Indrømmelser og Medsættelser, som vi

derester kunde blive nødsagede til at udstrække ogsaa til andre Lande. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at det er en ganske naturlig logisk Følge af, at vi vare det sidste Land, med hvilket Spanien sluttede en Traktat, og Spanien det første Land, med hvilket vi afsluttede en Traktat; jeg indser ikke, hvorledes Resultatet kunde være blevet noget andet. Jeg vil spørge den ærede Ordfører: Dersom vi tænkte os, at Danmark var forud for Sverige-Norge med Hensyn til Traktatens Afslutning, og det var en selvstændig Indrømmelse imod os, at Klippfisketolden blev nedsat, vilde den ærede Ordfører da betragte det som en væsentlig Fordel for os, at vi havde tvunget Spanien til ogsaa at indrømme Norge en Medsættelse af henved 1 Million? Jeg tror egentlig ikke, at man her vilde sætte saa megen Pris derpaa, at man af den Grund skulde anse det opnaaede Resultat for saa meget gunstigere. Nu lægger den ærede Ordfører saa megen Vægt paa, at det væsentlig skyldes den Omstændighed, at vi ikke forinden havde faaet en Toldlov, at vi have maattet tage Forhandlingerne op paa en saa ugunstig Basis, og han vil saa lægge det fulde Ansvar over paa Regjeringen for, at Toldloven ikke blev gennemført. Jeg maa til Trods for hans Udtal i saa Henseende bestemt udtale, at jeg ganske sikkert er af den Formening, at der kan være Feil paa begge Sider i saa Henseende, og jeg har tidligere udtalt, at min Opfattelse af den rette Politik i Toldspørgsmaalet ikke faldt sammen med Finansministerens, men jeg maa rigtignok tro, at den væsentligste Skyld for, at det ikke er blevet til Noget, ligger hos Flertallet i denne Sal, og jeg vil yderligere sige, at da Sagen stod saaledes, som den stod ijsor, at det var det ærede Flertal klart, da Toldloven kom herind, at det var af den største Betydning for Fremme af de Forhandlinger, som det selv i Betænkningen lagde Vægt paa at fremme, at der blev vedtaget en ny Toldlov med høiere Satser paa Vin og Frugter, kan jeg ikke se, at det var fornuftigt fra Flertallets Side at knytte Vedtagelsen af denne Toldlov til en Betingelse, der i alt Fald maatte skyde Toldlovens Vedtagelse saaledes ud, at Spanien fremdeles vilde kunne sige: Det er jo ikke de bestaaende, det er jo ikke de gjældende Toldsatser, men Noget, som kun muligvis engang i Fremtiden vil blive gjældende, naar S, vel at mærke, kunne blive enige med hinanden om en ny Toldlov og andre Satser. Og da saa Toldloven blev indbragt igjen i Oktober forrige Aar omtrent samtidigt med, at Finansudvalgets ærede Ordfører fremkom med